

ТАМПЛІЄРИ: ДО ПРОБЛЕМИ ІСТОРІЇ ОРДЕНУ

Клочков І. В.

кандидат філософських наук,
доцент Національного університету харчових технологій

Сигиденко В.

студентка факультету ОФПД

Тамплієри (з фр. «храмовник» і «храм») або лицарі Христа чи храму Соломона – духовний, рицарський орден, заснований у святій землі у 1119 невеликою групою лицарів на чолі з Гуго де Пейном після першого хрестового походу

У XII-XIII ст. орден був дуже багатий, йому належали великі земельні угіддя у створених хрестоносцями державах на території Палестини і Сирії, так і в Європі Орден користувався широкими церковними та юридичними привілеями, дарований йому особисто папою римським, якому орден безпосередньо підпорядковувався, а кожен з монархів, на землях де проживали тамплієри. Орден нерідко виконував функції банкіра, хоча його головною метою був захист держав, створених хрестоносцями на Сході.

Однак у 1291 р. християнські поселенці були вигнані з Палестини мусульманами, а тамплієри, щоб зберегти орден, майже повністю перейшли на лихварство і торгівлю, нагромадивши значні матеріальні цінності, і тим самим викликали заздрість королів і папства.

Упродовж 1307-1314 років члени ордену були арештовані, жорстоко переслідувались з боку римо-католицької церкви, великих феодалів і королів, в результаті яких був скасований і розпущений папою Климентом V. Основною духовної доктрини храмовників була легенда про Святий Граль, скарб катарів, збережений лицарями ордену Храму, наділений таємничою владою. Він славиться як джерело усілякого багатства та родючості на землі.